

Kaikki saatellaan, kaikki siunataan

Rukoilkaamme.

Oi Jumala, rauhan Luoja ja jakamattoman rakkauden Lahjoittaja. Me rukoilemme sinua, että meitä kaikkia yhdistäisi rakkauden side ja sydämen yksimielisyys. Suo armossasi laupiaasti, että rauhantekijät pysyisivät kestävinä ja että epäsopuun eksyneet löytäisivät takaisin rakkauteen. Amen.

Kristityt ovat aina ja kaikkialla ja kautta aikojen rukoilleet yhteyttä, rauhaa ja sovintoa; juuri äsken me käytimme sellaisia mozarabialaisen liturgian sanoja, joilla ehkä rukoiltiin jo 1400 vuotta sitten. Yhteyden, rauhan ja sovinnon rukous jatkuu. Se ei koskaan lopu eikä vaikene, koska sille on aina tarve.

Me rukoilemme, koska me tarvitsemme apua, ettemme ajautuisi toisistamme erillemme ja suostuisi siihen. Me tarvitsemme tukea, että haluaisimme rakentaa rauhaa ja jaksaisimme vastustaa väkivaltaa. Me tarvitsemme voimaa, että me yhteyden ja rauhan rikkouduttua pystyisimme pyytämään ja antamaan anteeksi, että me suostuisimme sovintoon ja että me näkisimme toinen toisissamme veljen ja sisaren.

Tänään meitä kaikkia kutsutaan rauhaan ja sovintoon. Meitä kutsutaan toinen toistemme sisariksi ja veljiksi, tovereiksi ja ystäviksi. Tänään me emme tämän haudan ja tämän hautakiven äärellä kertaa tapahtumahistoriaa siksi, että me voisimme esittää aiempia oikeampia arvioita saati antaa osuvampia tuomioita. Tämä on oikea paikka muistaa ja oikea aika tehdä se mikä aikoinaan ja ajallaan on jäänyt tekemättä.

Me olemme tänään täällä siksi, että jotakin olennaista on jäänyt rukoilematta ja toteutumatta. Kun rukoilee, ei voi olla kokematta, että on sellainen kuin muutkin, että muita parempi ei ainakaan ole, että jakaa saman ihmisyyden kaikkien kanssa. Vuoden 1918 muistelu on tuonut esiin, kuinka tavattoman moni sentään silloinkin edelleen tunnisti ja tunnusti vastapuolella olevien ihmisarvon ja inhimillisen arvokkuuden. Kuitenkin toisten ihmisyyden peittivät kauhistuttavassa määrin pelko ja viha.

Kun ihminen on kuollut, hänet saatellaan viimeiselle matkalleen rukouksin ja siunauksin. Tästä kristityt ihmiset ovat aina pitäneet kiinni, yhtä hyvin sata vuotta sitten kuin nyt. Rukouksin ja siunauksin saatellaan kaikki, jokainen ihminen kannetaan Jumalan eteen sellaisena kuin on, oman elämänsä päätteeksi. Jokainen on tähän saattoon ja tähän siunaukseen yhtä oikeutettu. Jos joskus niin ihmisen elämän päätyttyä me tavoitamme sen, kuinka yhtäläisiä me olemme ja kuinka yhteen me kuulumme.

Me kuulumme yhteen myös niiden kanssa, joiden puolesta täällä vuonna 1918 jäi rukoilematta ja jotka jäivät hautaansa siunaamatta. Ei siitä ole huolta, etteikö Jumala olisi heidät koko ajan tuntenut, mutta nyt on meidän vihdoin aika osoittaa toinen toisillemme ja kaikille, että me tunnemme ja tunnistamme heissä veljemme ja sisaremmme, ystävämmme ja toverimme. Ihmisen, rukouksin ja siunauksin kannettavan ja saatettavan.

Rukoilkaamme.

Jumala, meidän Isämme. Sinä, jolle tuhat vuotta on kuin yksi päivä, olet pitänyt huomassasi myös kaikki ne palvelijasi, joita me vasta nyt, sadan vuoden mentyä, olemme kokoontuneet siunauksin saattamaan. Maasta he olivat ja maaksi heidän piti jälleen tuleman. Herätä, Jeesus Kristus, meidän Vapahtajamme, heidät viimeisenä päivänä: olethan sinä, uskollinen Herra ja Vapahtaja, lunastanut heidätkin pyhällä ja kalliilla verelläsi. Vie heidät sisälle Jumalan kirkkauteen ja pyhien joukkoon nimesi tähden. Lahjoita heille iäinen rauhasi, anna ikuisen valosi loistaa heille, ole heille armollinen ja anna iankaikkinen elämä.

Armahda myös meitä ja johdata elämän tiellä. Tee meistä rauhasi välikappaleita, niin että sinne, missä on vihaa, toisimme rakkauden; missä loukkausta, toisimme anteeksiannon; missä epäsopua, toisimme

yksimielisyyden; missä erehdystä, osoittaisimme totuuden; missä epäilystä, auttaisimme uskoon; missä epätoivoa, nostaisimme luottamukseen; missä pimeyttä, loisimme sinun valoasi ja missä surua, virittäisimme ilon ja lohdutuksen. Amen.